

ועוד ראייה: ואומר הכתוב, באיגרות השניות של מרדכי ואסתר "ואל היהודים ככתבם וכלשונם". מה לשונם לא נשתנה, שהתורה ניתנה בלשון הקודש, ועדיין היא בלשון הקודש, אף ככתבם לא נשתנה.

אלא, שמא תאמר, אם אין דורשים "משנה" מלשון "שינוי", מה אני מקיים "את משנה התורה הזאת"? הרי זה בא לדרשה אחרת, לשתי תורות, אחת שיוצאה ונכנסת עמו, ואחת שמונחת לו בבית גניזו.

ואותה התורה שיוצאה ונכנסת עמו, עושה אותה קטנה, בכתיבה דקה, כמין קמיע, שתהא קלה לשאת, ותולה אותה בזרועו, שנאמר "שויתי ה' לנגדי תמיד, כי מימיני כל אמוט", [כמבואר למעלה].

שואלת הגמרא: ואידך, (2) רבי, שדרש "משנה" מלשון "שינוי", ולא דרש מלשון "שנים", ואינו דורש את הפסוק "שויתי" לשני ספרי תורה, האי פסוק "שויתי ה' לנגדי תמיד", מאי דריש ביה, איזה דרשה דורש מפסוק זה.

ובניית הבית השני: "שובו לבצרון לירושלים עיר מבצרכם, אתם בני ישראל, אסירי התקוה שקויתם להקב"ה שבעים שנות גלות בכל, גם היום מגיד משנה אשיב לך". ודרשינן, "משנה", התורה ששכחתם, אחזירה לכם.

ולפי רבי, למה נקרא שמה אשורית? והרי היא עברית! ? מפני שהיא מאושרת בכתב, הכתב ה"מאושר" שניתנה בה התורה.

והתנאים בהמשך הברייתא סוברים כרבי, שהכתב לא נשתנה, אלא שהם חולקים וסוברים שגם לא נשתכח.

רבי שמעון בן אלעזר אומר משום רבי אליעזר בן פרטא שאמר משום רבי אליעזר המודעי: כתב זה שניתנה בו תורה לא נשתנה ולא נשתכח כל עיקר. שנאמר במלאכת המשכן "ווי העמודים", שהיתדות הקבועים בעמודים שבהן תוחבין לולאות קלעי החצר והמסך נקראים "וויים", כי הם עשויין כצורת האות ו'. מה עמודים לא נשתנו, כמו שהיתדות, לא השתנתה צורתם — אף וויים לא נשתנו. כלומר, האותיות נשארו ככתחילתם.

כתבם שנשתכח מהם".

הלא הקושיא לא היתה על "שויתי". לכן מברר, שרשב"א שדרש משנה מלשון "שנים" דרש את כל הפסוק על שני ספרי תורה, והיינו: "שויתי ה' לנגדי תמיד" — "לנגדי" הכוונה במרחק והוא הספר שהיה מונח בבית גניזו, וסוף הפסוק "כי מימיני כל אמוט" הכוונה לספר שתלה לו על זרועו.

כי מהפסוק "משנה" אפשר ללמוד רק לשני ספרי תורה, ועדיין איני יודע תפקידם ומקומם, ובא הפסוק ללמד שאחד היה "לנגדי" והשני

2. והקשה המהרש"א: הרי רבי שמעון בן אלעזר דרש את הספר השני מסוף הפסוק "כי מימיני כל אמוט", ולמה מקשה הגמרא האי "שויתי" מאי עבד, הלא רשב"א לא דרש תחילת הפסוק! ?

ואף אם נרצה לומר שכוונת הגמרא — בקושיא זו — לסוף הפסוק, אם כן מה תירצו כדרב חנה המתפלל צריך וכו', שנאמר שויתי,